

strašně špinavá! Ty sis pod postelí už hodně dlouho neuklízela, vid'?"

„No a co!“ odpověděla dotčeně Jaruška. „Zatím to nebylo potřeba!“

Přitom odstrčila Líbu stranou, aby se mohla lépe dostat k posteli a vytáhnout tu nešťastnou ponožku.

„Hele, ona je tam nějaká zaseklá... nebo co. Nejde vytáhnout.“

Libuška byla zvědavá a tak si klekla vedle Jarušky a zkoumala, co pod tou postelí vlastně je. Jaruščina postel totiž neměla nohy, ale takzvané postranice, a pod postelí byla proto velká tma.

„Ukaž, já tam vlezu,“ nabídla se zvědavá Libuška a už si lehla na břicho a plazila se pod postel. Jaruška se nechtěla nechat zahanbit a honem se plazila za ní.

Ponožka se zahákla za podivný předmět. Vypadal jako vyřezávaná starodávná truhlička.

„Ukaž, vytáhnem to,“ řekla Líba. Je celá červená od plazení a oči jí svítí vzrušením.

Tatínek vstává a odchází. Mezi dveřmi se ještě otočí a dodává:

„Myslím, že teď nemá smysl myslet na domácí zvířátko na hraní, o které by ses starala. Až se nasnídáš, půjdeš s maminkou a Martinem na pole obrátit seno. Já musím do práce.“

Jaruška má slzy na krajíčku. Pomalu se obléká a potichu pláče. A vlastně ani neví, jestli pro sebe, nebo pro morčátka. Stydí se. Tatínek má pravdu. Žádné domácí zvířátko mít nemůže. Takže už o něj ani nebude prosit. Rozhoduje se sama pro sebe – a hned je jí líp. Skoro jako by už zachránila nějakého pejska před smrtí hladem tím, že si ho nevezme.

a vydává se za ní – pěkně po louce obchází to políčko.

Jaruška na ni mává: „A to si myslíš, že myši jsou jenom na poli? Tak se podívej na louku, co je tam děr!“

Lucinka se zastavila a pozorně se rozhlíží – a opravdu. Těch děr je plno všude. I na louce.

„Uff,“ krčí nos znechuceně, ale nakonec je statečnější, než si sama myslela.

Opatrně kráčí až ke kočičce, aby se podívala, co tam má tak zajímavého. Ale když se dostane až k ní, zaječí hrůzou:

„Áááá! Ona má myš! Holky, pomoc! Ona žere myš!“

Anička i Jaruška okamžitě vyskočí na nohy a běží se podívat. Ale než tam doběhnou, má už kočka skoro celou myšku v sobě.

Jaruška v ruce, protože se k tomu pomalu začíná natahovat. Jaruška misku rychle položí na cestičku před sebou a sedne si na domovní schod. Kočička bez známky strachu rychle přiběhne k misce a dá se do díla. Jaruška se k ní opatrně přibližuje – a pak ji pohladí. Kočička se pod jejím měkkým dotykem jen slastně protáhne a pije dál.

Jaruška si k ní potichu sedne a už ji neruší, protože od Martina ví, že žádné zvířátko není rádo, když je vyrušováno při jídle.

Ale kočička ji překvapí.

Jakmile vyprázdní misku, sama od sebe – a jakoby se to rozumělo samo sebou – se o Jarušku otře. Když ucítí pohazení jako odpověď, vyskočí jí na klín. Tam se stočí do klubíčka, nechá se hladit a tiše přitom přede.

